

Марія

Сосюра Володимир Миколайович

Задуманий вітер над городом віє,
Ідуть перехожі невпинним прибоєм,
І я поміж ними йду, повний тобою,
горять ліхтарі, мов шепочуть:
«Маріє!..»

І солодко серце стискає і мліє,
мов сон мені дивний, невиданий сниться...
І хочеться в небо злетіти, мов птиця,
де блимають зорі далекі:
«Маріє!..»

І пісня в душі наростає і спіє,
мов вирватись хоче нестримно на волю...
Весна вже прийшла, та дерева ще голі,
й гілля наді мною шепоче:
«Маріє!..»

Десь море на півдні шумить і синіє,
там даль не така, як у нас, на Україні,
Стоять кипариси, струнки і незмінні,
і хвилі під ними шепочуть:
«Маріє!..»

Іду, поспішає, мов крилами мріє
зоря, перед мене в простори щасливі...
А губи шепочуть в блаженнім пориві
для мене єдине ім'я:
«Маріє!..»!

1931

Постійна адреса: http://ukrlit.org/sosiura_volodymyr_mykolaiovych/mariia